

THE IDEA OF YOU

ROBINNE LEE

the
idea
of
you

ocean

Oorspronkelijke titel *The Idea of You*. St. Martin's Griffin, New York

© 2017 Robinne Lee

© 2024 Nederlandse vertaling Textcase / Oceaan

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Lee Motley // MJ

Omslagbewerking Studio Jan de Boer

Omslagbeeld © Shutterstock

Foto auteur © Theo & Juliet

NUR 343

ISBN 9789046831991

ISBN 9789046832004 (e-book)

ISBN 9789046832011 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

*Voor Eric,
die het meeste van me houdt*

Las Vegas

Ik zou Daniel de schuld kunnen geven van alles.

Twee dagen voor mijn geplande uitje naar Ojai, verscheen hij in een smoking bij het huis, gevolgd door onze dochter, Isabelle. Hij had de auto op de oprit laten draaien.

‘Ik red het reisje naar Vegas niet,’ zei hij, en duwde een manilla envelop in mijn hand. ‘Ik ben nog steeds bezig met de Fox-deal en die is voorlopig nog niet rond.’

Ik moet hem vol ongeloof hebben aangekeken, want hij vervolgde met: ‘Het spijt me. Ik weet dat ik het de meisjes heb beloofd, maar ik kan niet. Neem jij ze maar mee. Of de kaartjes zijn weggegooid geld. Ook goed.’

Op de tafel in de hal lagen een ongeopende verpakking Da Vinci Maestro Kolinsky-penselen en een 36-delige set aquarelverf van Holbein. Ik had een fortuin uitgegeven bij Blick om materiaal in te slaan voor mijn schilderretraite. Ze waren, net als de reis naar Ojai, mijn cadeau aan mezelf. Achtenveertig uur aan kunst, slaap en wijn. En nu stond mijn ex-man in formele avondkleding in mijn woonkamer om me te vertellen dat de plannen waren gewijzigd.

‘Weet ze het al?’ vroeg ik. Isabelle, die – ongetwijfeld om te gaan bellen – onmiddellijk naar haar kamer was gegaan, had het hele gesprek gemist.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik heb geen tijd gehad om het haar te vertellen. Ik wilde eerst kijken of jij met ze kon gaan.’

‘Handig.’

‘Begin nou niet zo, oké?’ Hij draaide zich om naar de deur. ‘Als je niet kunt, moet ze mij bellen. Dan maak ik het goed als de groep de volgende keer in de stad is.’

Het was typisch iets voor hem om altijd een doekje voor het bloeden te hebben. Om zonder schuldgevoel weg te lopen van verplichtingen. Ik wou dat ik dat gen had gehad.

Isabelle en haar twee vriendinnen hadden de dagen afgeteld om de band August Moon te zien, een vijftal knappe jongens uit Groot-Brittannië die leuke popliedjes zongen en tienermeisjes gek maakten. Daniel had de kaartjes ‘gewonnen’ op de stille veiling van school. Hij had een aanzienlijk bedrag betaald voor vier vliegtickets naar Vegas, een verblijf in het Mandalay Bay en het bijwonen van het concert, gevolgd door een meet-and-greet met de band. Nu afzeggen zou verkeerd vallen.

‘Ik heb plannen,’ zei ik, en volgde hem de oprit op. Hij liep naar de achterkant van de BMW en haalde een logge tas uit de kofferbak. Isabelles schermspullen. ‘Daar was ik al bang voor. Het spijt me, Sol.’

Hij was even stil terwijl hij me in zich opnam: gympen, legging, nog vochtig van acht kilometer hardlopen. En toen: ‘Je hebt je haar geknipt.’

Ik knikte en bracht mijn handen onzeker naar mijn nek. Het kwam nu nog maar net tot aan mijn schouders. Mijn daad van verzet. ‘Het was tijd voor iets anders.’

Hij glimlacht flauwtjes. ‘Je bent nooit niet mooi, hè?’

Op dat moment rolde het getinte raam aan de passagierskant naar beneden. Een elegant wezen leunde naar buiten en zwaaide. Eva. Mijn vervangster.

Ze droeg een smaragdgroene jurk. Haar lange, honingkleurige haar was in een chignon gedraaid. Er bungelden diamanten oorbellen aan beide oren. Het was al erg genoeg dat ze een jonge, prachtige sterpartner bij de firma was, half Nederlands, half Chinees, maar dat ze nu in Daniels 7-serie op mijn oprit zat en eruitzag als een prinses terwijl ik droop van het zweet – dát deed pijn.

‘Prima. Ik neem ze wel mee.’

‘Dank je.’ Hij overhandigde me de tas. ‘Je bent de beste.’

‘Dat zeggen alle jongens.’

Hij zweeg even en trok zijn aristocratische neus op. Ik verwachtte een reactie, maar die kwam niet. In plaats daarvan glimlachte hij flauwtjes en boog zich voorover voor de onhandige kus op de wang die typisch was voor gescheiden stellen. Hij droeg eau de cologne, wat hij in al zijn jaren met mij nog nooit had gedaan.

Ik keek toe hoe hij naar de bestuurderskant liep. ‘Waar ga je heen? Helemaal opgedirkt...’

‘Benefietavond,’ zei hij, en stapte in de auto. ‘Van Katzenberg.’ En daarmee reed hij weg en liet hij mij achter met de bagage.

Ik was geen fan van Vegas: het was er luid, vet en vies. De onderbuik van Amerika, verzameld in een schreeuwerig remspoor in de woestijn. Ik was er één keer eerder geweest, jaren geleden, voor een vrijgezellenfeestje dat ik nog steeds probeerde te vergeten. De geur van stripclubs, goedkope parfum en braaksel. Die dingen blijven hangen. Maar dit was niet mijn avontuur. Deze keer ging ik alleen maar mee. Isabelle en haar vriendinnen hadden dat duidelijk gemaakt.

Ze renden die hele middag rondjes in het resort, op zoek naar hun idolen, terwijl ik plichtsgetrouw volgde. Ik was hier inmiddels aan gewend geraakt: mijn hartstochtelijke dochter die alles probeerde, haar zinnen ergens op zette en een manier vond. Isabelle met haar Amerikaanse ik-kan-alles-mentaliteit. Trapezeschool, kunstschaatsen, muziektheater, schermen... Ze was onbevreesd en dat vond ik geweldig aan haar. Ik benijdde haar zelfs. Ik vond het leuk dat ze risico's nam, niet wachtte op toestemming, en haar hart volgde. Isabelle vond het prima om buiten de lijntjes te kleuren.

Ik had gehoopt de meisjes te kunnen overhalen om het Contemporary Arts Center te bezoeken. Het was leuk geweest om

wat echte cultuur in het weekend te proppen. Om iets waardevols in hun beïnvloedbare geesten te prenten. Als kind liep ik ontelbare uren achter mijn moeder aan door het Museum of Fine Arts in Boston. Ik volgde het geluid van haar hakken van Vivier en de geur van de op bestelling gemaakte parfum die ze elke zomer in Grasse kocht. Ik vond haar toen zo kundig, zo vrouwelijk. Ik kende de zalen van dat museum even goed als mijn klaslokaal van groep vijf. Maar Isabelle en haar handlangers hadden tegen het idee geprotesteerd.

‘Mam, je weet dat ik op elk ander moment ja zou zeggen. Maar deze reis is anders. Alsjeblieft?’ had ze gesmeekt.

Ze waren naar Vegas gekomen met maar één reden en niets zou hun missie in de weg staan. ‘Ons leven begint vanavond,’ had Georgia met de zijdezachte bruine huid tijdens de vlucht verklaard.

Rose, de roodharige, was het daarmee eens geweest en al snel hadden de drie het tot hun motto gemaakt. Geen verwachting te hoog. Ze hadden hun hele leven voor zich. Ze waren twaalf.

De meet-and-greet was om zes uur. Ik weet niet wat ik precies had verwacht. Iets elegants, beschaafds misschien, maar nee. Ze propten ons in een wachtkamer met tl-verlichting in de krochten van de arena. Zo’n vijftig aanbidders in verschillende stadia van de puberteit: meisjes met beugels, meisjes in rolstoelen, hitsige meisjes. Naïef, smoorverliefd en op het punt om uit elkaar te barsten. Het was prachtig en wanhopig tegelijk. En het deed me pijn om te beseffen dat Isabelle nu deel uitmaakte van deze groep. Dit bonte gezelschap dat zijn heil zocht in vijf jongens uit Groot-Brittannië die ze niet kenden, nooit zouden kunnen kennen en wiens adoratie nooit wederzijds zou zijn.

Her en der stonden ook enkele ouders. Een selecte groep uit Midden-Amerika: T-shirts, praktische schoenen. Gezichten roze door de brute kennismaking met de Vegaszon. Ik begon te

beseffen dat ik over één kam zou worden geschoren met deze lui. ‘Augies’, zoals de media het fandom had genoemd. Of, erger nog, een ‘Augiemoeder’.

De meisjes begonnen ongedurig te worden toen er een zijdeur openging en een enorme, kale man met een nek vol gelamineerde pasjes binnenkwam. ‘Wie is er hier klaar om de band te ontmoeten?’

Geschreeuw doorkliefde de lucht en ik herinnerde me plotse-ling dat ik mijn oordopjes in de hotelkamer had laten liggen. Lulit, mijn zakenpartner en vertrouweling in wat er ook maar toe te vertrouwen viel, had het er gisteren in de galerie over. Ze zei dat ik gek zou zijn om zonder oordopjes een stadion vol Augies binnen te stappen. Ze was kennelijk een keer naar een concert geweest met haar nichtje. ‘De jongens zijn schattig, maar mijn god, wat zijn de fans luidruchtig.’

Naast me begon Isabelles hele lichaam te trillen.

‘Opgewonden?’ Ik kneep in haar schouders.

‘Koud.’ Ze haalde haar schouders op. Ontoeschietelijk als al-tijd.

‘De jongens zijn er over vijf minuten,’ ging de kolossale man verder. ‘Ze zullen ongeveer twintig minuten blijven. Ik wil graag dat jullie hier aan de linkerkant in een rij gaan staan. Jullie krij-gen om de beurt de tijd voor een snelle begroeting en een foto met de groep. Geen selfies. Onze fotograaf zal de foto’s nemen. Die kun je later online downloaden. De link daarvoor krijg je van ons. Heeft iedereen dat begrepen?’

Het leek zo onpersoonlijk. Daniel had zijn geld vast op een betere manier kunnen uitgeven. Ik besepte, terwijl ze ons op een rij zetten, dat ik te netjes gekleed was met mijn sandalen van Alaïa en dat ik niet op mijn plaats was. Dat ik er verzorgd en verfiynd uitzag en dat ik wederom, ten goede dan wel ten kwade, uit de toon viel. Dit, had de moeder van mijn vader me meer-dere keren uitgelegd, was mijn geboorterecht: ‘Je bent Frans, in

je kern. *Il ne faut pas l'oublier.* En dat kon ik ook niet vergeten: mijn Fransheid. En dus weigerde ik om op één hoop gegooid te worden met deze vrouwen, hoewel ik me tegelijkertijd scherp bewust was van hun onbaatzuchtigheid, hun geduld. De dingen die we voor onze kinderen deden. Wat voor moeder zou ik zijn, Isabelle dit moment te ontzeggen?

En toen kwamen ze binnen. Met z'n vijven. Er klonk een golf van hoorbaar gezwijmel en Rose slaakte een kreetje als een puppy die op haar staart werd getrapt. Georgia wierp haar een blik toe die zei: vermán jezelf, meid. En dat deed Rose.

Ze waren jong – dat was mijn eerste gedachte. Ze hadden een frisse huid, alsof ze waren opgegroeid op een biologische boerderij. Ze waren langer dan ik had verwacht. Slank. Zoals het zwemteam op Brown. Alleen knapper.

‘Wie is wie?’ vroeg ik, en Isabelle maande me tot stilte. Juist.

We verplaatsten ons naar waar de jongens voor een spandoek stonden met het logo van August Moon erop: grote gele letters op een grijze achtergrond. Ze leken blij te zijn, giechelend zelfs, zich onder hun fans te mengen. Een wederzijdse liefdesaffaire. De overdreven manier waarop ze voor de camera acteerden en de ongemakkelijke pubers op hun gemak stelden, de manier waarop ze met hun oudere fans flirtten – geslepen, maar niet over de schreef – de manier waarop ze met de jongere tieners omgingen en de moeders charmeerden. Het was een kunst. Die ze perfect onder de knie hadden.

Toen we de volgende in de rij waren, boog Isabelle zich naar me toe. ‘Van links naar rechts: Rory, Oliver, Simon, Liam en Hayes.’

‘Begrepen.’

‘Niets gênants zeggen, oké?’

Ik beloofde haar dat ik dat niet zou doen.

En toen was het onze beurt.

‘Hallo, meiden,’ bulderde Simon, zijn ogen wijd open en zijn

armen uitgestrekt. Hij had een indrukwekkende spanwijdte. Isabelle had in het vliegtuig gezegd dat hij in het roeiteam had gezeten van de kostschool. ‘Kom maar hier. Niet verlegen zijn!’

Dat hoefde hij de meisjes geen twee keer te zeggen. Georgia wierp zich in Simons armen en Rose ging naast Liam staan, de jongste van het stel, met de groene ogen en sproeten. Alleen Isabelle aarzelde. Haar blik schoot heen en weer. Iene, miene, mutte... Wat een snoepwinkel.

‘Kun je niet kiezen?’ vroeg de lange jongen die het verste weg stond. ‘Kom maar bij mij staan. Ik zal niet bijten, dat beloof ik. Rory kan wel bijten en Ollie is onvoorspelbaar, dus...’ Hij glimlachte een oogverblindende glimlach. Brede mond, volle lippen, perfecte tanden, kuiltjes. Hayes.

Isabelle glimlachte en liep zijn kant op.

‘Ha, ik win! Ik win... Hoe heet je, liefde?’

‘Isabelle.’

‘Ik win Isabelle!’ Hij sloeg zijn arm beschermend om haar smalle schouders en keek toen naar mij. ‘En jij moet de grote zus zijn?’

Isabelle lachte en bedekte haar mond. Haar gelaatstrekken verfiynd, als een klein vogeltje. ‘Dat is mijn moeder.’

‘Je moeder?’ Hayes trok een wenkbrauw op en hield mijn blik vast. ‘Echt? Oké dan. Isabelles móéder. Wil je met ons op de foto?’

‘Nee, dat hoeft niet. Dank je.’

‘Zeker weten? Ik zal je ervoor belonen.’

Daar moest ik om lachen. ‘Dat wil ik je weleens zien doen.’

‘Ik zal het je graag tónen.’ Hij glimlachte brutaal. ‘Kom op. Je zult een aandenken willen hebben aan onze wilde avond in Vegas.’

‘Nou, als je het zo aantrekkelijk maakt...’

De eerste foto die ik van mezelf en Hayes heb, is van ons negenen in het souterrain van het Mandalay Bay. Hij heeft één arm om mij

heen geslagen en de andere om Isabelle. Ik had twee afdrukken besteld. Uiteindelijk zou Isabelle die van haar vernietigen.

‘Ik ben onder de indruk dat jullie hier alleen voor ons naartoe gevlogen zijn.’ De jongens waren volop in gesprek met mijn kroost om onze negentig seconden optimaal te benutten. Liam vroeg Rose naar onze reis naar Sin City en Simon raakte Georgia’s haar aan.

‘Ik vind deze krullen prachtig.’

‘O, ja?’ kaatste Georgia terug. Ze had geprofiteerd van een oudere zus.

‘Het is een flinke uitspatting om hier voor een dag naartoe te vliegen.’ Hayes was in gesprek met Isabelle en leunde op haar schouder als een grote broer. Alsof hij haar al zijn hele leven kende. Ik wist dat ze vanbinnen doodging.

‘Twee dagen,’ verduidelijkte ze.

‘Het was een cadeau van haar vader,’ zei ik.

‘Haar vader?’ Hij keek me aan. Daar was die opgetrokken wenkbrauw weer. ‘Niet je mán?’

‘Hij wás mijn man. Nu is hij gewoon haar vader.’

‘Nou...’ Hij zweeg even. ‘Dat is dan een gelukkig toeval, hè?’

Ik lachte. ‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Ik weet het niet. Zeg jij het maar.’

Hij had iets over zich op dat moment. Zijn gemak. Zijn accent. Zijn zelfverzekerde glimlach. Ontwapenend.

‘Volgende!’ Onze tijd was om.

Aan het eind van de meet-and-greet deed hij ons opnieuw een plezier. Toen alle foto’s waren genomen en de groep hun handtekeningen zette, baanden we ons door de zee van bewegende lichamen een weg naar hem toe. Vissen die stroomopwaarts zwommen. Overal om ons heen werd collectief gegild en ge-deind en ‘Hayes, mag ik je haar aanraken?’

Maar mijn groepje hield zichzelf onder controle. Misschien kwam het door L.A. Dat ze het gewend waren om de Beckham-jongens in het buurtpark tegen te komen of ‘Spiderman’ op de carpoolstrook bij school.

Er was wel meer voor nodig om ze van hun stuk te brengen. Ze waren verrassend evenwichtig, ook al hadden ze die middag het resort uitgekamd.

‘Ik vind het *Petty Desires*-album echt geweldig. Het is op zo veel manieren diepzinnig,’ glunderde Georgia.

‘Ja,’ voegde Rose toe. ‘De songteksten zijn zo doordacht. Ik ben dol op “Seven Minutes”’

‘Dus je vindt het mooi?’ Hij keek op van het signeren van een T-shirt.

‘Het is alsof... je onze generatie echt snapt. Je spreekt voor ons allemaal.’ Isabelle gooidde haar haar over haar schouder, een poging tot flirten, maar de ongemakkelijke samengeperste glimlach verraadde haar jeugdigheid. Er zat een beugel achter. O, lieve meid, mettertijd...

Ze had mijn gezicht. Grote amandelvormige ogen, volle Franse lippen en een lichte olijfkleurige tint. Haar haar was dik en bruin, bijna zwart.

Ik keek toe hoe Hayes de meisjes in zich opnam. Zijn blik ging geamuseerd van de een naar de ander. Ik kon me voorstellen dat hij dit gewend was. Uiteindelijk landde zijn blik op mij.

‘Waar zitten jullie, dames?’

De meisjes dreunden hun stoelnummers op.

‘Kom na het optreden backstage. Ik zal iemand jullie uit de zaal laten halen. Niet weggaan.’ Toen keek hij naar mij. Doorringende blauwgroene ogen en een bos donkere krullen. Hij kon niet ouder zijn dan negentien. ‘Goed?’

Ik knikte. ‘Goed.’

Het was nogal hallucinerend om van een intiem gesprek met een lid van de grootste boyband van de laatste tien jaar te belanden in een arena met twaalfduizend van zijn gillende fans. Er was sprake van een verschuiving van evenwicht, een ontkoppeling. Even raakte ik het besef kwijt van waar ik was, hoe ik daar was gekomen en wat mijn rol hoorde te zijn. De meisjes waren opgewonden en haastten zich om onze stoelen te vinden en mij duizelde het. Ik was niet voorbereid op deze aanslag: het gebrul, de toonhoogte, het energieniveau van zo veel pubermeisjes op het toppunt van opwindning. Het leek ondenkbaar dat dit, dit alles, voor de jongens kon zijn die we net hadden achtergelaten in het souterrain. Ja, ze waren betoverend, maar nog steeds van vlees en bloed.

Het schreeuwfestijn begon al voordat de jongens op het podium waren en ging de volgende twee en een half uur onverstoord door. Lulit had gelijk gehad. Het was op een decibelniveau waar je haast onmogelijk aan kon wennen. Vooral niet als vrouw die tegen de veertig liep.

Het jaar dat ik zestien werd, zag ik de New Kids on the Block in het Foxboro Stadium tijdens hun Magic Summer Tour. We gingen met een handjevol voor de verjaardag van Alison Aserkoff. Haar vader had stoelen op de eerste rij en backstagepassen geregeld. Het was luid en lomp en niet typisch iets voor mij. Boybands maakten geen deel uit van de kostschoolcultuur. We groeiden op met luisteren naar de Stones, U2, Bob Marley. Muziek die nooit uit de tijd raakte. Dus vijf arbeidersjongens uit Dorchester, Massachusetts, zouden theoretisch gezien geen aantrekkingskracht moeten hebben gehad.

Maar het had gewoon iets. De roes, de hormonen, de hitte van het podium. Het idee dat er zo naar ze verlangd werd en dat ze door zovelen begeerd werden, maakte hen exponentieel aantrekkelijker. En heel even dacht ik dat ik mezelf kon laten gaan, in de waanzin. Maar toen realiseerde ik me hoe onfatsoenlijk dat

zou lijken, hoe onbetamelijk. En ik bedacht me wie ik hoorde te zijn, in mijn kern. En ik hield elke buitensporige adoratie die zich had kunnen voordoen tegen voordat hij wortel kon schieten. Ruim voor de toegift bij het concert van de New Kids.

Bijna een kwart eeuw later dreigde het opnieuw te gebeuren.

Ondanks het lawaai en de hormonen die door het Mandalay Bay raasden, zette de band een geweldige show neer – hoewel ik niet wist of een groep zich echt een band kon noemen als ze geen instrumenten bespeelden. Rory sloeg gedurende enkele nummers een paar gitaarakkoorden aan en Oliver ging een of twee keer achter de piano zitten, maar verder kwam de instrumentatie van de begeleidingsband. De jongens sprongen voornamelijk rond op het podium als jonge, viriele pogosticks. Er werd veel gestoeid en gedold en er was maar weinig choreografie, maar dat leken de fans niet erg te vinden.

‘Ik hou van ze! Ik hou van ze! Ik hou van ze,’ riep Georgia na een opzweepende vertolking van ‘Fizzy Smile’, de titeltrack van het eerste album van de band. Er stroomden tranen over haar poppengezicht en haar krullen waren door de vochtigheid gaan kroezen. ‘Ze raken m’n ziele.’

Daar was Rose het duidelijk mee eens. Ze gilte elke keer dat Liam over het verlengde podium liep, waardoor hij op een steenworp afstand van ons kwam. Isabelle was in haar eigen trance en zong heen en weer wiegend mee met de muziek. Ze waren een gelukkig stel. En op dat moment vergaf ik Daniel dat hij het zo vaak liet afweten, want daardoor was ik nu getuige van de verrukking van de meisjes. Die was onbetaalbaar.

Zodra de band het podium verliet na de laatste toegift, verscheen er een potige zwarte man met een pasje bij onze stoelen. Hayes had zijn woord gehouden.

‘Is een van jullie Isabelle?’

Ik kon nauwelijks verstaan wat hij zei door het onophoudelijke gegons in mijn oren, het gevoel van een gesprek onder

water. Maar we volgden hem naar het hek waar hij ons polsbandjes en sleutelkoorden met toegangspassen gaf.

Er werd geen woord gezegd tijdens de lange wandeling backstage. Ik vermoedde dat de meisjes het moment niet wilden verpesten en niet wilden ontwaken uit hun droom. Hun uitdrukkingen waren verwachtingsvol, ernstig. Ze konden elkaar nauwelijks aankijken van opwinding. *Onze levens beginnen vanavond.*

Ik kreeg de indruk dat de beveiliging het gewend was om jonge meisjes uit het publiek te plukken en af te leveren bij de band. Even was ik bang voor waar we in terecht zouden komen. Waar nam hij ons precies mee naartoe? En op welk punt zou ik aansprakelijk worden gehouden voor het in gevaar brengen van kinderen? Want het overhandigen van een drietal twaalfjarigen voor consumptie was vast een soort overtreding, zo niet misdrijf. Nee, ik zou ze niet uit het oog verliezen. Dit was tenslotte Vegas.

Maar toen we binnenkwamen bij de afterparty, werd duidelijk dat mijn zorgen ongegrond waren. Meisjes voor consumptie waren dun gezaaid: een paar onherkenbare modellen, de Deense van de badpakeditie van *Sports Illustrated*, een realityster en een actrice van de nieuwe Netflixserie. Verder leken het alleen familieleden en goede vrienden te zijn: een stel Britten, industrietypes en een handvol welgemanierde jonge fans met mazzel. Het voelde absoluut veilig.

Uiteindelijk kwam de band tevoorschijn, fris gedoucht met vochtig haar, vrij van stylingproducten. Er was applaus en er klonk gefluit en het geknal van champagne. En ik vroeg me af of dit elke avond gebeurde. Zo'n feest om zichzelf op de borst te kloppen. Isabelle en haar vriendinnen verspilden geen tijd en trokken naar Simon en Liam te midden van het feestgedruis. Ze hadden zich herpakt en waren weer op een missie. Ik wist niet precies wat die missie was. 'Zorgen dat dat ene lid van August

Moon verliefd op me wordt' klonk ongeveer juist. En toch moesten ze zich gerealiseerd hebben dat dat hoogst onwaarschijnlijk was. Rory zat in een hoekje met het badpakmodel te flirten. Hij had zijn beanie laag over zijn voorhoofd getrokken en zijn handen diep in zijn zakken gestoken. Daardoor kwam de tailleband van zijn zwarte spijkerbroek nog lager te zitten dan hoe belachelijk laag hij al zat. De kanteling van zijn hoofd en zijn lichaams taal waren duidelijk: hij had haar opgeëist.

Oliver was diep in gesprek met iemand die mij een platenbaas leek – een of andere kerel in een glanzend grijs pak die misschien wel of niet bij toeval op hem gestuit was. Hij was de elegantste van de groep. Slank en bedachtzaam met hazelnootkleurige ogen en goudkleurig haar. Het type op wie ik verliefd zou zijn geworden op de universiteit om er vervolgens achter te komen dat hij homo was. Of veel te diepzinnig om geïnteresseerd te zijn in kunstgeschiedenis. Hoe dan ook, hij zou mijn hart gebroken hebben.

En dan was daar Hayes nog. Hij hield audiëntie, net als Simon en Liam, maar op een manier die bewuster en intenser leek. Vanaf waar ik stond aan de andere kant van de kamer, waar de schrijver van *Vanity Fair* me aan het versieren was, zag ik Simon dollen en Liam jong zijn en hen allebei hun fans betoveren. Maar Hayes was moeilijker te doorgronden. Hayes' aandacht leek oprecht. Zelfs van een afstand leek zijn gesprek met zijn aanbidders gemeend.

Pas zo'n dertig minuten later, toen ik bijna een glas Perrier-Jouët had leeggedronken en mezelf had losgemaakt van de schrijver, benaderde hij me in de hoek.

'Nou, hallo, Isabelles moeder...'

'Ik heet Solène.'

'So-lène... Dat liet hij op zich inwerken. 'Zoals "ik laat niet met me sollen"?'

Ik lachte. 'Precies.'

‘So-lène,’ herhaalde hij. ‘Dat vind ik wel wat. Is het Frans? Ben je Frans?’

‘Mijn ouders. Heel erg.’

‘So-lène.’ Hij knikte. ‘Ik ben Hayes.’

‘Ik weet wie je bent.’

‘Ja. Wie had dat gedacht?’ Hij glimlachte zijn halve glimlach. De linkerkant van zijn mond krulde omhoog waardoor de verdomde kuiltjes te zien waren. Zijn mond was te groot voor zijn gezicht – breed en schaamteloos. Maar hij had kuiltjes, en wat misschien arrogantie was, kwam over als vertederend. ‘Heb je het naar je zin?’

‘Ja, dank je.’

‘Mooi zo.’ Hij stond daar, grijnzend, met zijn armen voor zijn brede borst gevouwen. Hij deed dat ene wat lange jongens soms doen, namelijk met zijn benen wijd uit elkaar staan om meer op mijn ooghoogte te komen. ‘Vond je de show leuk?’

‘Het was... vermakelijk.’

Zijn glimlach werd breder. ‘Je vond het niets.’

‘Het was verrassend hard,’ lachte ik.

‘Heeft niemand je gewaarschuwd? Het spijt me, Solène.’

Er was iets aan de manier waarop hij mijn naam bleef zeggen: schorre stem, niet-aflatende blik, het rollen van zijn tong. Het voelde... intiem.

‘Ik was gewaarschuwd, maar duidelijk niet genoeg. Je fans zijn...’

‘Snel opgewonden.’

‘Zo zou je het kunnen noemen, ja.’

Hij lachte en wierp zijn hoofd achterover. Hij had een prachtige kaaklijn. ‘Het is een wild stel. De volgende keer geven we je een koptelefoon.’

‘Volgende keer?’

‘Er is altijd een volgende keer.’ Hij zei het met een strakke blik, maar ik zag er iets in wat me aan het denken zette.